

LBRIS | We know
KYRE books

BOLUNDU'

aranja
2013

PUSTIA / 7

STOGUL / 15

SPERANȚA / 19

DEFEC PECABIL! / 37

CUM DE A CĂZUT TURNUL VAVILONULUI / 47

ZBATEREA INFINITULUI MIC / 55

SFATUL / 65

MESIA / 71

BOLUNDU' / 77

CANGRENELE / 83

LUDOVIC / 97

IUBIRE CÂT CASA / 101

NUNTA / 105

“Aici, printre dune, nu crește nimic”

Un beduin, vorbind de unul singur
despre măreția deșertului.

- Printre puținii oameni care l-au văzut la față pe maestrul Pocinno mă număr și eu, zise, cu oarecare sfială în glas, un omuleț durduliu și simpaticos care, după cum avea să se prezinte el singur imediat, era de profesie ghid, era în exercițiul funcțiunii și căuta un grup de turiști pe care să-l instruiască, să-l învețe, să-l minuneze cu farmecele unei drumeții montane pe faimoasele cărări bătute odinioară de Jardinel și ceilalți 17 haiduci, împreună (nu întotdeauna, dar de cele mai multe ori) cu caii lor.

Noi, turiștii, nici nu ne cunoșteam bine unul pe celălalt. Și normal, nu? Iată, dumnealui (nu s-a prezentat, dar arată ca un domn profesor, așa că cele două tinerele candidate la însurătoare au și pus ochii pe el, și îl alintă deja cu clasicul “profesorașul meu drag și viteaz”) nici nu a tresărit când ghidul a zis cu voce tare că e printre puținii care l-au cunoscut la față pe maestrul Pocinno.

- Cine a fost maestrul Pocinno? a îndrăznit totuși să întrebe profesorul.

(-Ah! Cât îl iubesc! a șuierat tremollo una dintre micuțele domnișoare)

(-De nu mi-ai fi soră, te-aș cârpi pentru că mi-ai luat bărbatul! veninos, a doua micuță domnișoară)

- Indeed! s-a bucurat micul și simpaticosul ghid. Indeed, my dear fellows, who was *el maestro* Pocinno? Nobody knows? Thereso, I must tell you myself the all story!

Dintre toți cei prezenți, eu am ciulit urechile, încercând în zadar să înțeleg ce povestea ghidul. Micuțele domnișoare și-au dat coate și au roșit.

- Mi se pare mie, sau domnul e străin? a zis cumva cu sfială una dintre ele către ghid.

- Nu, vai, domnițelor dragi, nu sunt de fel străin. Sunt, aș putea spune, de loc chiar de aici, de pe muntele lui Jardinel. Aici am copilărit, printre oi și câini, la o stână, și de aceea pot spune că știu împrejurimile ca nimeni altul...

- Pardon me, sir, a intervenit profesorul, dar parcă spuneți ceva de maestrul Pocinno?!

- Indeed! s-a bucurat micuțul ghid. Printre puținii care l-au cunoscut la față pe maestrul Pocinno mă număr și eu, doamnelor și domnilor.

Și ghidul face o mică reverență, de care eu, ca un turist tâmpit ce sunt (nici n-am auzit de maestrul Pocinno și nici nu l-am văzut la față) profit ca să mă uit cu atenție în jur.

Încep cu mine. Deși mă cunosc de ceva vreme, câte o privire cercetătoare (piezișă) nu strică niciodată. Poate m-am schimbat în rău (Doamne-feri!) sau poate în bine! Poate m-am urâtit, sau poate m-am îngrășat, sau poate pur și simplu am călcat în ceva

LIBRIS | We know
BOOKS

moale, umed și puturos. Iată, acestea sunt niște chestii pe care merită întotdeauna să le știi despre tine.

Deci: eu. De profesieune, aș putea zice, student. Biensúr, și aici este o întregă poveste, destul de palpitantă, dar pe care nu are absolut nici un rost să o mai scot din sacul cu brașoave.

Ca vârstă, unii îmi dau în jur de 30, altele mă speră a fi pe la vreo 18 (când e omul mai în vână). Adevărul e pe undeva pe la mijloc, mai la dreapta, dacă privim de sus în jos. Cu vârstă, încă n-am dezamăgit pe nimeni.

Ca aspect, oscilez între nea ghidu' de colo și dom' profesor de dincolo. De exemplu, în fiecare sesiune arăt ca dom' profesor, numai că mult mai speriat, iar în semestre și vacanțe, arăt ca nea ghidu', care, iată, seamănă foarte mult cu un rumeșător, și anume cu porcul. E gras ca o minge.

Posed niște hăinuțe jerpelitate, dar curățele, și o pereche de bocanci noi nouți, pe care i-am șutit din cazarma cea mare de la marginea capitalei, când am fost la recrutare.

Ăsta-s eu. Următorul pe listă e nea ghidu'. I-auzi!

- Mă numesc Demetreu Andreu Popică, zice nea ghidu'. Sunt de profesieune ghid turistic montan. Lucrez pe acest traseu, pe muntele lui Jardinel, de aproape douzecișunu de ani și mai mult de șase luni. E clar, nea ghidu' i-a impresionat pe toți.

Pe dom' profesoru' l-ați cam văzut ce poame face. Nu

strică menționat că poartă un costum de drumeție, cu cizme de vânător, și cară după el un sac de voiaj pe care scrie citeț “Drum bun!”

Acuma, donșoarele: una e Adela, alta e Endrada. Sunt surori gemene din aceeași mamă, dar din tați diferiți. De aceea (asta e părerea mea) vor tați diferiți pentru copiii lor (tot părerea mea: dacă se poate, câte un tată pentru fiecare copil, sau chiar mai mulți tați pentru un singur copil).

Domnișoarele sunt destul de drăguțe. Însă, atenție! dacă onorabilii cititori ar fi cel puțin la fel de cârcotași ca mine, ar pune imediat de bună zicala că „femeie și frumoasă și deșteaptă nu se există”. Dar dacă onorabilii cititori nu sunt nici măcar pe jumătate la fel de cârcotași ca mine, au în față doar două căi de urmat:

1) citesc mai departe cu mare atenție, și unde eu le vorbesc de rău pe cele două domnișoare, ei pun numai lucruri frumoase și demne de toată lauda despre ele;

2) citesc mai departe cu mare atenție, și unde eu încep să le vorbesc de rău pe cele două domnișoare, ei sar paragraful. Îi asigur că pe această a doua cale nu pierd absolut nimic.

Probă: cele două domnișoare, Adela și Endrada sunt două destrăbălate atât de mari și de sfruntate că (nu mint!) cititorii care nu sunt chiar așa de cârcotași ca mine și care au ales varinta a doua s-au cam păcălit.

Zău! Ia auziți acum ce zice dom' profesor. Zice că el e profesor de limba și literatura română și i se pare curios că nu a auzit de maestrul Pocinno. Nea ghidu' zice că el doar printr-o nesperată șansă l-a zărit la față pe maestrul Pocinno, și că atunci când l-a zărit nici nu auzise măcar de maestrul Pocinno, și abia după vreo trei ani buni și-a adus aminte de toată întâmplarea și și-a dat seama cine fusese de fapt: însuși maestrul Pocinno! Iar cele două domnișoare, Adela și Endrada, sunt niște tâmpite, pentru că se uită fără pic de decență la prohabul domnului profesor!

Următorul pe listă este prototipul tatălui de familie bună. Are o blană roșcată și o coadă vioaie, din care dă foarte energic, și își tine la îndemână stăpânul prin intermediul unei lese meșteșugit lucrute. Ca vârstă (nu mă prea pricep la câini) i-aș da vreo șase anișori.

Stăpânul e bunul meu coleg de grupă de la facultate Dumitru C., pe care îl suspectez de prostie crasă. Iată pe Dumitru venit la munte cu mâinile în buzunar și cu câinele după el, fără pic de mâncare, fără haină de ploaie, fără bocanci (e în pantofiori de lac cu fundițe, de parcă ar fi fetiță). Un tâmpit, ce mai!

Lângă Dumitru C. se află un total mister pentru mine. Nu-l cunosc și nu mă cunoaște. De unde știu că nu mă cunoaște? Pentru că eu nu-l cunosc de fel și pentru că el se uită foarte lung la mine. Fac pariu că nu mă știe.

Lângă el se află un individ, care tocmai intră în vorbă cu nea' ghidu:

- Mă scuzați că vă întrerup, dar cum de v-ați dat seama că era tocmai maestrul Pocinno?

Nea ghidu' se întoarce de la dom' profesor și se uită lung la băgăreț. Băgărețul e un nene la vreo 70-80 de ani, care se ține încă destul de bine de un par din lemn de mesteacăn.

- Mă numesc Demetreu Andreu Popică, domnule, zice ceremonios nea ghidu', și sunt ghid turistic montan pe acest traseu de douzecișunu de ani și mai mult de șase luni!

- O viață de om, zice băgărețul.

- Indeed, o viață de om, domnule, zice ghidul. Dar nu îmi mai amintesc numele dumneavoastră.

- Mă numesc Celdar Pocinno, domnule. Mi se mai spune maestrul Pocinno.

Ha-ha-ha! Ce dovadă mai clară de atât vreți, pentru ca să vă dați seama că nea ghidu' e un idiot și jumătate? Ha-Ha! ce l-a mai înfundat moșu', maestru', sau cum i-o fi zicând, hi-hi-hi! U-hu!

Dom' profesoru' se uită lung la maestrul Pocinno.

- Tot nu vă cunosc, maestre, zice disperat profesorul.

- E și normal, domnule, zice maestrul. E cum nu se poate mai normal. Mai nimeni nu mă cunoaște și de aceea binevoia *monsieur* Popică să afirme că e printre puținii care m-au văzut la față.

- Dar tot nu vă cunosc! zice profesorul. Am auzit

de dumneavoastră, dar nu mai știu de unde, nu mai știu când, nu mai știu în ce problemă.

- Dar ar trebui să știți, domnule dragă, dacă tot sunteți profesor de română. Eu sunt maestrul Pocinno. Tot nu știți? Să vă dau o dată, atunci: august 1931. Tot nu știți? Să vă mai dau un nume: revista UNU?

- Aha! zice profesorul. Maestrul Pocinno, cum să nu! Ha-ha, dumneata erai, maestre!

- Păi dară! Dacă nu eu, atunci cine? se bucură maestrul și dom' profesoru' se bucură și el de bucuria maestrului.

- Mă scuzați că intervin, zise individul pe care eu personal nu-l cunosc și nici n-aș prea vrea să-l cunosc, pentru că și așa am prea mulți prieteni.

- Mă numesc Duldunea, și sunt un împătimit al muntelui. Am umblat prin majoritatea munților patriei și, iată, azi voi străbate cu piciorul faimoasele plaiuri pe care odinioară Jardinel le străbătea călare. Dar, să mă scuzați dacă apar într-o postură cel puțin ignorantă, nu știu cine este maestrul Pocinno.

Iată încă un idiot sadea. Nu că eu aș ști cine e maestrul Pocinno, dar nu se face să te interesezi așa, pe față, cu nerușinare, cum ar zice bunică-mea. Nu se face, pur și simplu. Asta-i una. A doua e că dubiosul are și o mare nerușinare, mai ceva ca destrăbălatele de domnișoare gemene, care acum se uită cu poftă (mai că nu salivează) la popoul maestrului, unde-și ține portofelul.

LIBRIS | We know books
Meastrul e de acord cu mine. Nici lui nu-i place îngâmfatul.

- Uite care-i treaba, tinere, zice maestrul, să pornim odată pe traseu și atunci o să-ți povestesc ce am făcut de am ajuns maestru și cum se face că sunt cel mai obscur maestru din câți au fost vreodată.

Pe urmă:

- Dom' Popică! Gata sunteți?

Mai trag o uitătură în jur, ca să știu cu cine o să-mi petrec ziua. Primo e nea Popică. Secundo - ăsta-s eu. Terço - maestrul. Dea Domnul să nu i se adeverească numele. Pe urmă, destrăbălatele, care privesc cu poftă spre prohabul lui dom' profesor. Pe urmă chiar dom' profesor. Pe urmă câinele și Dumitru C. (un tâmpit) și ciudatul, cum îl cheamă - Duldunea, alt tâmpit. Cu toții, nouă inși, unul mai simandicos ca altul. Gata să ne punem viețile în mâinile lui nea Popică. Gata de aventură pe muntele lui Jardinel.

- Sunteți gata? întrebă ghidul.

- Gata, nea Popică! răspundem în cor eu și Dumitru C. (un tâmpit!). Restul tac, dar dau semne că ar fi gata.

- Păi, să pornim, zice ghidul.